

I

‘Straks vermoord je hem nog,’ zegt Drew.

Ik leg mijn voorhoofd tegen de muur en staar naar de grond. Ik probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen. Er ligt daar een half geplette kakkerlak, plus een sigarettenpeuk die in de richting van de afvalbak is gegooid maar ernaast is beland. In mijn hoofd schrijnt iets. Ik knijp in mijn neusbrug, pers mijn ogen dicht en probeer de pijn met wilskracht te verjagen, maar die blijft stevig op zijn plek. Het is alsof er een splinter diep begraven is die inmiddels is gaan ontsteken, en de enige manier om de pijn te bestrijden is de man die vastgebonden zit op de stoel een dreun te verkopen. En dat doe ik dan ook. Ik raak hem zo hard dat ik iets hoor kraken, en ik weet niet of het een van mijn vingers of zijn jukbeen is. Ik heb hem al zo vaak geslagen dat mijn vingers ontzettend pijnlijk zijn, maar zijn gezicht moet nog veel meer pijn doen. Zijn linkeroog is paars en gezwollen, zijn neus is gebroken, zijn onderlip is opengesprongen en er is overal bloed en kapotte huid. Maar desondanks kijkt die klootzak me nog altijd aan met een brede grijns, zo’n grijns die iedereen van zijn gezicht zou willen vegen, alleen heeft tot nu toe niets geholpen. Het enige wat ik kan afvegen zijn mijn knokkels, aan mijn overhemd, dat toch al een zootje is.

Drew legt zijn hand op mijn schouder, maar ik schud hem af.

‘Niet doen,’ zeg ik.

Hij legt opnieuw zijn hand op mijn schouder en kijkt me recht in de ogen. Drew en ik zijn al sinds onze kindertijd beste vrienden. Toen we klein waren renden we achter meisjes aan over de speelplaats, klommen we in bomen en gingen we vissen. Toen we ouder waren, gingen we samen bij de politie en waren we getuige bij elkaars huwelijk. Als hij zijn hand niet binnen twee tellen weghaalt, sla ik hem aan gruzelementen.

‘Dit is niets voor jou, Noah. Zo pakken we de dingen niet aan.’

Hij heeft gelijk. Dit is niets voor mij. En toch staan we nu hier.

Hij haalt zijn hand van mijn schouder. ‘Verdomme, Noah, ik kan niet toestaan dat je hem doodslaat.’

Op Drews gezicht ligt een mengeling van verwarring en paniek, maar hij kijkt vooral alsof hij het allerliefst zou doen alsof dit niet gebeurde. Dat zou ik ook wel willen.

‘Je kunt maar beter weggaan.’

‘Ik...’

Ik haal nog een keer uit naar de man op de stoel, voordat Drew kan zeggen wat hij ook had willen zeggen omdat hij dacht dat hij me daarmee kon laten ophouden. Bloed en zweet zweven als nevel door de droge lucht en de dreun galmt door het vertrek. Ik ruik hout, bloed en zweet. De man spuwt een klodder bloed op de vloer en schudt met zijn hoofd. Dan keert zijn glimlach terug en voel ik in mijn maag iets omkeren.

‘Mijn vader maakt je af,’ zegt hij. Zijn naam is Conrad, en zoals ik samen met Drew ben opgegroeid, ben ik ook samen met Conrad opgegroeid, alleen dan op tegengestelde wijze. We trokken nooit samen op. Conrad is geen type om mee op te trekken. Hij is een egoïstische klootzak. Hij is een pestkop zonder ook maar een greintje fatsoen in zijn lijf. Zo’n man voor wie vrouwen hun vriendinnen waarschuwen en voor wie ze een straatje omlopen om hem te mijden.

Hij is ook de zoon van de sheriff.

‘Je kunt maar beter nadenken over je eigen toekomst in plaats van over de mijne,’ zeg ik.

Hij spuwt opnieuw op de grond. ‘Ik heb het toch al gezegd,’ zegt hij. ‘Ik weet niet waar ze is.’

Ik ijsbeer door het kantoor. De ramen zijn dicht en het is niet zomaar warm, maar drukkend heet. Mijn kleren zijn vochtig. Ze kleven aan mijn huid en rekken mee als ik me beweeg. De houten vloeren zijn glad gesleten door de vele bezorgde voormannen die er in de loop der jaren overheen hebben geijsbeerd, net als ik nu, en ze kraken een beetje onder mijn gewicht. Conrad is de huidige voorman. Het meubilair hierbinnen is zo oud dat het allemaal prototypes hadden kunnen zijn. Het allereerste bureau ooit gemaakt, de allereerste dossierkast ooit in elkaar gezet... Man, zelfs de computer is zo groot dat je zou denken dat hij voor het eerst is gebruikt om de Enigmacode te breken. Aan de muur is een tv gemonteerd met een scherm zo bol als een vissenkomp. Het plafond is bespikkeld met vliegenkak en de postbakjes op het

bureau puilen uit van de papieren. Mijn hoofdpijn loopt nu gierend uit de hand en het ding in mijn maag keert nog maar eens om. Het staat me niet aan waar dit naartoe gaat. Ik zou willen dat er een manier was om het allemaal terug te draaien.

Die is er niet.

Ik moet doorgaan.

Voor het meisje. Alyssa.

Vlak voor hem stop ik met ijsberen. 'Waar is ze?'

'Ik wil mijn advocaat,' zegt hij.

Drew gaat tussen ons in staan. Hij legt zijn ene hand op mijn borst en zijn andere op de greep van zijn dienstwapen, dat nog in de holster zit, en ik vraag me af of hij het echt zou gebruiken, en of hij dat zelf wel weet. Ik had hem er nooit bij moeten betrekken.

'We gaan buiten even babbelen,' zegt hij.

Ik staar hem aan zonder met mijn ogen te knippen. Dan geef ik toe. We lopen de fabriekshal in. Ik leg mijn handen op de ijzeren balustrade. Er branden een paar lampen, maar die zijn niet op hun taak berekend, want de uitgestrektheid van de fabriekshal zuigt al hun enthousiasme op. Ik kan maar een kleine twintig meter ver kijken. Rijen timmerhout strekken zich uit in het donker, lange balken zo recht als spoorrails. De duisternis drukt hard tegen de stoffige ramen. Ik leun met mijn rug tegen de balustrade zodat ik Drew kan aankijken terwijl hij de deur sluit. Door het raam zie ik Conrad naar ons kijken.

Drew zegt met gedempte stem: 'Zelfs als hij haar heeft, gaat hij echt niets zeggen.'

Ik maak het bovenste knoopje van mijn overhemd open. Er zitten bloedvegen op. Het is hier benauwd. Het is avond, dus de fabriek is stilgelegd, en dat betekent geen airco.

'Jawel,' zeg ik, voor Alyssa, maar ook voor mezelf. Er is geen weg terug meer. 'Hij moet wel.'

Drew schudt zijn hoofd. 'We kunnen hem niet blijven afranselen. Zeker zolang we niet zeker weten of hij haar wel heeft.'

'Hij heeft haar,' zeg ik. 'Dat weet ik gewoon.'

'Niet waar. Dat weet je niet zeker. Je dént dat hij haar heeft, en je wilt het graag geloven, want als je het mis hebt, dan hebben we hier een enorme fout begaan.' Hij zucht luid en kijkt omhoog naar het plafond, alsof daar antwoorden of een uitweg te vinden zijn. 'Ach, shit, Noah,' zegt hij. 'Zelfs als we gelijk hebben, zitten we diep in de problemen.'

Zelfs als hij nu bekend, zal hij er nooit voor worden veroordeeld. Je snapt toch zelf ook wel dat geen enkele officier van justitie hem gaat aanklagen na wat wij hebben gedaan?’

‘Daar maken we ons later wel druk om. Nu moeten we eerst Alyssa vinden. We zijn al zo ver gekomen. Dit mag niet allemaal voor niets zijn geweest.’

‘Ik zou willen dat ik kon zeggen dat ik me door jou heb laten overhalen, maar dat zou naïef zijn.’

‘Ik kan hem aan het praten krijgen.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘We zijn klaar. We moeten hem meenemen naar het bureau. We moeten dit op de juiste manier doen. En we moeten maar hopen dat we niet naast hem in een gevangenis belanden.’

‘Als we hem meenemen naar het bureau, zal hij helemaal niets meer zeggen. Je zei het zelf al: niemand zou hem ooit aanklagen. We zouden hem niet eens iets ten laste kunnen leggen. De enige manier om haar te vinden is hiermee doorgaan. Er is nu geen andere mogelijkheid meer.’

‘We kunnen hier niet mee doorgaan,’ zegt Drew.

Ik knik. Dan schud ik mijn hoofd. Ik slaak een langzame, diepe zucht, alsof mijn hele lijf leegloopt. De hoofdpijn blijft. Hij beukt tegen de binnenkant van mijn schedel. Ik knijp weer in mijn neusbrug en sluit mijn ogen. ‘Jezus, Drew, ik heb het verknald. Ik heb het echt verknald.’

Hij legt een hand op mijn schouder. ‘Misschien kunnen we het nog goedmaken, maar we moeten de sheriff bellen. Hij zal niet blij zijn, maar...’

Ik sla het ene uiteinde van de handboeien om zijn pols en het andere uiteinde om de balustrade.

‘Wat krijgen we nou, Noah?’

Ik trek mijn wapen en richt het op hem. We hoeven niet allebei onze carrière te vergooien. Wij kunnen hier niet mee doorgaan. Maar ik wel. ‘Ik zeg wel dat het mijn schuld was. Ik zeg wel dat jij me nog probeerde tegen te houden.’

‘Noah...’

‘Ik moet je wapen en je sleutels hebben.’

‘Doe dit nou niet, gozer.’

‘Geef op.’

‘En als ik dat niet doe?’

Ik geef geen antwoord. Ik zal hem niet neerschieten, dat weet hij best. Hij zucht. Het valt niet mee om de teleurstelling in de ogen van

mijn beste vriend te zien. Hij haalt zijn wapen uit de holster, legt het voorzichtig op de grond en schopt het naar me toe. Daarna werpt hij me zijn sleutels toe. Ik schop het pistool over de rand van de overloop en het valt onder ons op de grond, maar gaat niet af. Zo werkt het niet met pistolen. Ik gooi de sleutels erachteraan. Ik vraag hem om zijn telefoon en hij gooit hem naar me toe. Ik stop hem in mijn zak.

‘Dit kan voor jou alleen maar slecht aflopen,’ zegt hij.

‘Weet ik.’

Ik loop terug het kantoor in. Ik doe de deur dicht.

Conrad glimlacht naar me. ‘Tiktak,’ zegt hij.

‘Wat bedoel je daar nu weer mee?’

Hij spuwt opnieuw op de grond, waar zijn bloed inmiddels allerlei patronen vormt van het soort dat een psychiater mogelijk interessant zou vinden. ‘Daarmee bedoel ik dat je hier niet eindeloos mee kunt doorgaan, want uiteindelijk komt mijn vader opdagen. Je weet wat hij met je zal doen. Ik durf er heel wat om te verdedden dat hij je afmaakt.’

‘Vertel me waar ze is.’

‘Je vervalst in herhaling, kerel.’

‘We hebben haar hoofdband gevonden.’

‘Welke hoofdband?’

‘De hoofdband die ze heeft verloren toen ze werd ontvoerd. Jouw vingerafdrukken zitten erop. Dat heeft me op jouw spoor gebracht, Conrad.’

Hij zegt niets.

‘Voordat we hier binnenkwamen heb ik op de parkeerplaats eens een kijkje genomen in je auto. Haar schooltas ligt in de kofferbak.’

‘Je liegt, en als je niet liegt, heb jij hem daar neergelegd.’

Ik strek mijn vingers. Ze moeten worden schoongemaakt. Er moet ijs op. Ze moeten worden gespalkt.

‘Ga je me nog een keer slaan?’ vraagt hij. ‘Je bent altijd al een watje geweest, Noah. Waarom ga je niet...’

‘Ik weet wat voor iemand jij bent, Conrad. En jij weet dat ik dat weet.’

Zijn lach doet me ineenkrimpen. ‘Eindelijk, de ware reden dat we hier zijn. Dat vermiste grietje heeft er helemaal niets mee te maken,’ zegt hij. ‘We zijn hier omdat jij na al die jaren nog steeds een wrok koestert. Wat ben jij een zielenpiet.’

Ik trek mijn wapen en druk het in zijn buik. Zijn grijns verdwijnt.

‘Nou moet je eens goed luisteren, Conrad. Ik weet dat je haar hebt ontvoerd. Ze is zeven jaar. Een onschuldig kind nog maar. Vertel me waar ze is en het is allemaal voorbij.’ Ik druk het pistool nog wat steviger tegen zijn lijf. ‘Als je het me niet vertelt, is het ook allemaal voorbij, maar dan wordt het wel een rommeltje. Mijn partner daar wil dat ik ophoud, maar hij zit vastgeketend aan de balustrade, dus hij kan je niet helpen. Verder komt er niemand. Dat getiktak van je, dat is de tijd die wegtikt voor ik je overhoopschiet, tenzij je me vertelt waar ze is. Misschien schiet ik je in je arm. Misschien in je been. Misschien wel in je leuter. Wil je echt een leven leiden waarin je uit een slangetje moet pissen en je benen het niet doen?’

‘Daar heb je het lef niet voor,’ zegt hij.

Ik gris een paar facturen uit een postbakje en prop die in zijn mond. Zelfs nadat ik hem in zijn been heb geschoten, duurt het even voor het tot hem doordringt. Hij kronkelt wild en spuwt de facturen uit, en ze zijn bloederig en nat en blijven plakken aan de vloer. Drew schreeuwt tegen me dat ik moet ophouden, en aan deze kant van de deur zit Conrad te krijsen en tuiten mijn oren van de knal en blijft het ding in mijn maag zich maar omkeren en blijft het ding in mijn hoofd maar bonzen. Het bloed dat uit Conrads been stroomt vermengt zich met al het andere bloed op de grond. Ik zie een vlinder. Ik zie een paar damesschoenen. Ik zie een vermist meisje en ik zie de dood.

‘Waar is ze?’ schreeuw ik.

‘Loop naar de hel.’

Ik denk aan Alyssa, die bang en alleen ergens vastgebonden zit. Ik ken Alyssa. Ze heeft een paar pittige jaren achter de rug, waarin ze eerst haar vader en vervolgens, eerder dit jaar, haar moeder is verloren. Ze is een taaie meid die vecht tegen een gemene wereld. Ze heeft al zoveel moeten doormaken dat ik weiger haar nog meer te laten doormaken. Het tuiten in mijn oren begint weg te trekken. Ik hoor bloed op de vloer druppen. Ik hoor mijn eigen hartslag.

Ik ram mijn wapen in de wond. Ik ben misselijk. Ik kan dit niet lang meer volhouden. Hij moet nu echt gaan praten. Dit moet nu echt ophouden. Hij gilt het uit.

‘Ik maak geen geintje, Conrad, ik zweer het je, ik maak geen geintje.’

‘Alsjeblieft, Noah, alsjeblieft, niet doen, alsjeblieft niet doen.’

‘Waar is ze?’

‘Wacht,’ zegt hij, en hij zit half te hyperventileren en half te huilen.

‘Heel even, gewoon... gewoon even wachten.’

Ik wacht om hem de kans te geven op een rijtje te zetten wat hij moet zeggen. Het zal geen belediging zijn. Het zal geen ontkenning zijn.

‘Stel nou... Stel nou dat ik haar niet zelf heb ontvoerd, maar dat ik weet wie het wél heeft gedaan?’

Een golf van opluchting trekt door mijn lijf. Daar kan ik iets mee. ‘En hoe weet jij dat dan?’

‘Stel dat... Ik bedoel, jesus, mijn been... Het doet zeer, man, het doet echt zeer. Ik heb een ambulance nodig.’

‘Waar is ze?’

‘Je bent gestoord, weet je dat? Je bent een psychopaat.’

‘Waar is ze?’

‘Stel dat...’ Zijn ogen draaien weg en hij ziet lijkkbleek. Ik schud hem heen en weer. Hij kijkt me recht aan. ‘Ik voel me niet zo lekker.’

‘Vertel me waar ze is en ik bel een ambulance.’

‘Een ambulance,’ zegt hij, en hij zakt weer weg.

Ik sla hem in zijn gezicht.

‘Wat nou?’

‘Alyssa.’

‘Ja, Alyssa, Alyssa... Ik hoorde twee mannen praten, oké? Ze zaten gisteravond aan de bar te praten. Stel dat ik je vertel wat ze zeiden?’

‘Als wat ze zeiden betekent dat ik haar terugvind, dan hoef ik niet meer op je te schieten.’

‘Het waren twee lui van de reddingsdienst,’ zegt hij, ‘van buiten het dorp, ze waren op zoek naar die wandelaar die laatst vermist is geraakt. Ik heb ze nooit eerder gezien, dat zweer ik.’

Lui van de reddingsdienst. Het dorp Acacia Pines wordt omringd door een eindeloze zee van bomen en meren waarin buitenstaanders zomaar kunnen verdwalen. De plaatselijke bewoners noemen die uitgestrekte wildernis The Pines. De reddingsdienst noemt hem het Groene Gat. Zwarte gaten slokken licht op, maar het Groene Gat slokt wandelaars en kampeerders op. Dan sturen we er reddingsteams op af, en soms komen reddingsteams uit andere dorpen helpen, en meestal vinden we de vermiste kampeerders dan, maar soms ook niet.

‘En het is niet bij je opgekomen om de telefoon te pakken en je vader te bellen? Je besloot maar niks te doen en een zevenjarig meisje van wie je wist dat ze werd vermist te laten stikken?’

Hij laat zijn hoofd zakken. Ik steek mijn vinger in de schotwond

en hij schreeuwt het uit. Ik haal mijn vinger er weer uit en veeg hem af aan mijn overhemd.

‘Waarom heb je het niet aan iemand verteld?’

Hij zet zijn kiezen op elkaar. ‘Ik wilde me er niet mee bemoeien.’

Ik zou hem alsnog moeten doodschieten. Maar ik zeg: ‘Vertel me wat ze zeiden.’

Hij rochelt nog een klodder bloed op en spuwt die in de plas. ‘Ze zeiden dat ze van plan waren haar te verkopen, dat ze...’ begint hij, maar dan vertrekt zijn gezicht als de pijn door zijn lijf golft. ‘Ze zeiden dat het een leuk meisje was en dat ze aan alle voorwaarden voldeed. Ze waren van plan haar ergens in de komende dagen naar het buitenland te brengen.’

‘Dat verklaart niet hoe haar tas in jouw auto is terechtgekomen.’

‘Als jij hem daar niet hebt neergelegd, weet ik niet hoe die daar komt.’

‘En jouw vingerafdrukken op haar hoofdband?’

Zijn stem krijgt iets jankerigs als hij zegt: ‘Ik kan wel duizend manieren bedenken waarop dat kan zijn gebeurd. Misschien heb ik hem opgeraapt omdat ik dacht dat het iets anders was. Misschien is dat ding nog ergens anders geweest dan alleen om haar hoofd. Ik weet het ook niet. Misschien kloppen jullie onderzoeksresultaten niet. Het is jouw taak om dat soort dingen uit te vogelen.’

‘En hoe zit het met de bivakmuts die ik in je handschoenenkastje heb gevonden?’

Hij zegt niets.

‘Wil je me dat eens even uitleggen?’

‘Het... Het is niet wat je denkt,’ zegt hij.

‘O nee? Wat denk ik dan?’

‘Het is gewoon een bivakmuts,’ zegt hij. ‘Ik draag hem altijd als ik in koud weer op jacht ga. Daarom zijn ze in de winkel te koop en daarom worden ze gekocht. Kom op nou, Noah, ik zit hier dood te bloeden.’

‘Waar is ze, Conrad? Jij hebt ze horen praten, waar zeiden ze dat ze haar vasthielden?’

‘Ik weet het niet,’ zegt hij, en nu huilt hij. ‘Ik weet het echt niet, erewoord.’

Ik steek mijn vinger weer in de wond en onderdruk de neiging om te kokhalzen. Zijn lichaam drukt tegen het touw als hij zich vooroverbuigt. Zijn aderen puilen uit en zijn gezicht is zo rood als het maar kan worden voor er een adertje knapt, meestal in de ogen.

‘Wacht,’ zegt hij. Ik haal mijn vinger weer weg en wacht. ‘Ze zeiden iets over het oude huis van de Kelly’s,’ zegt hij, en er stromen tranen en snot over zijn gezicht die zich vermengen met het bloed en zijn overhemd ontzettend smerig maken.

‘Het huis van de Kelly’s,’ zeg ik.

‘Het huis van de Kelly’s,’ bevestigt hij.

Ik steek mijn wapen in de holster en loop het kantoor uit.

Hij roept me door de open deur na. ‘Je bent dood, Noah. Hoor je me? Je bent dood.’

‘Wat heb je in godsnaam met hem gedaan?’ vraagt Drew.

Ik geef geen antwoord. Dat lukt me niet. Ik geef Drew zijn telefoon terug, loop de trap af en kijk niet achterom.